

ér. Ha olyan
 gad szavaival
 ; de az hiba,
 karod feltün-
 d a kettőt. —
 ü madárkák-
 dva. Kicsike
 ott elröpülni,
 — Szende
 kiadóhivatal-
 ón meg fogsz
 írása sem fog
 aidaat kapom.
 n. — Roheim
 Lap» kiadó-
 n intézkedik.
 évél ide-oda
 . Talán így
 kell írni azt
 járt a lap,
 közül nagy
 sok a dolga,
 valaki nem
 a lap. Most
 alnak s két-
 lesz. A kis
 elbusitanád
 a és Géza,
 tok jó sike-
 yaralás lesz
 k.

Ö.

ia „Kis
 lakhely-
 ndenkor
 , hogy a
 va járt?

ára ada-
 kr, Uray
 Sümeghy
 matnyi föl-
 k jövedel-
 e és Sára
 rt 23 kr.
 es ada-
 bácsi.

um-épület.
 en.

A KIS KOFA. (Lásd az 54. lapon.)

EGY JÓ BARÁTSÁG TÖRTÉNETE.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

AGY volt a meglegedés, vigság a fiatalok közt, hogy ők fogtak ki újra a nagyokon. Nekik még semmi bajuk sem esett, pedig hogy fenyegetőztek Miklós és Berti!

— Most már nem is igen fognak valamibe belekezdeni; mondá Pali. Meggyőződhetek, hogy mi sem estünk a fejünk lágýára s ők vallanak csufot, ha belénk kötnek.

— De hiszen erre nem igen lesz többé kedvök; szólt Győző, szörnyű módon vitézi nagy hangon. Megadtuk ám nekik!

— No, hogy éppen te valami nagyon sokat tettél volna, azt nem mondhatnám, szólt Vili kissé megvetőleg.

— Már hogyan tettem volna? Hát nem voltam-e én is ott veletek elejétől végig? Hát megijedtem én, mi? És most sem félek!

— Jól van no, csitítá Gábor. Most mi egy táborban vagyunk, hát egymás közt ne pöröljünk.

— Ugy van, mondá Elek. Inkább vigyázzunk egymásra, mert még nem vagyunk túl a veszedelmen. Maradjunk csak még most is itt a ház mellett.

Meg is tették, de Gábor ezt lassanként unalmasnak találta s amint egyszer szétnézett, jó messzire megpillantá a nagykertben Jenőt, ki mankóival ott lassacskán sántikált. Odaszaladt hozzá.

— Jenő, mondd csak, merre van itt a tó?

— Miféle tó?

— Hiszen tudod... mikor megérkeztünk, mondtad, hogy van itt egy szép nagy tó, lehet csónakázni, de kevesen járnak oda...

— Ahá... igen... no de most alkalmasint éppen vannak ott... jobb ha nem mégy oda.

— Már ugyan mért ne mennék? Éppen azért szeretnék most oda menni, mert többen is vannak ott.

Jenő egy pillanatig gondolkozott.

— Jól van no, hát elkísérlek oda.

Megindultak s már jó messzire értek, mikor szemben egy csapat nagyobb fiu tűnt elő, köztük volt Miklós és Berti is. Jenő egészen komolyan megszólalt:

— No lásd, Gábor, ezért nem akaralak most oda vezetni. Tudom, hogy Bertiék mindenfelé leskelődnek rátok s rossz dolga lesz annak, akit közületek megfognak.

— Csakhogy engem nem fognak, felelé Gábor nevetve. Ugy futok én, mint az agár.

Rögtön neki is iramodott és csakugyan pompásan futott. De hát azoknak a nagy fiuknak mégis hosszabb és gyorsabb lábuk volt s alig egy-két percz múlva Berti már nyakon csipte a menekülőt, aki most már hiába nézett körül segítségért, mert Jenő messze elmaradt, látni sém lehetett a bokroktól. Miklós, Berti, és még vagy három nagy fiu körbe fogta az áldozatot és Miklós azonnal fölcsapott bírónak.

— No, megcsiptük végre a bünöst, most mindjárt statáriumot tartunk.

— Ereszszetek! kiáltá Gábor hevesen. Én nem bántottalak, ti se merjetek bántani.

— Azt csak bizd ránk, hogy mit merjünk. A bűnödöt pedig nagyon jól tudjuk. Vagy mered-e tagadni, hogy te indítványoztad az éjjel az ajtó eltorlaszolását?

— Nem tagadom, felelé Gábor büszkén. És máskor is megteszem, amit jónak látok.

— Csak lassan, barátocskám. Majd megvállik, fogsz-e ezentul is olyan nagyon furfangoskodni mi ellenünk. Mert azt nem viszi el senki szárazon, öcsécském. Itt annak kell történni, amit mi akarunk s ti, kis tacsók, engedelmeskedtek.

— Én pedig nem fogok nektek engedelmeskedni.

— Nem? No hát, Berti, puhítsd meg egy kicsit!

Berti keményen ráütött a Gábor hátára, aztán meghuzta a haját, karjába csipett, megrángatta a fülét. A fele sem volt tréfa s akárhány fiu fölörditott volna a fájdalomtól. De Gábor összeszorította a fogait s meg sem sziszszent. Csak azért sem fognak ezek a durva nagy kamaszok mulatni az ő sirásán.

— Az első porciót megkóstoltad, szólt Miklós. A többi még jobb lesz, de tőled függ, meg akarod-e kapni? Fogsz-e engedelmeskedni?

— Nektek nem! felelé Gábor dacosan.

— Nem? Akkor hát még egy kis puhításra van szükség. Berti, adj neki még egy porciót!

Berti hozzá is készült, de ekkor parancsoló hang szólalt meg a bokor mögül:

— Hozzá ne merj nyulni!

Meglepetve néztek oda. Jenő sántikált elő s igen határozott hangon szólt újra:

— Eresszétek el azt a fiut!

De Miklós és pajtásai nem igen siettek azzal, hogy Jenő szavának engedelmeskedjenek. Hiszen így még csuffá lesznek Gábor előtt. Ezért Miklós hetykén mondá:

— Mit avatkozol a dolgunkba? Semmi közöd hozzá, hogy mit csinálunk. Menj a magad delgára.

— Majd csak azt teszem, a mit magam látok jónak. Most pedig tüstént bocsássátok Gábort szabadon.

— Majd ha nekünk tetszik, felelé Berti. Talán bizony azt hiszed, hogy tőled megjíjdek.

— Ne volnék csak mankón járó nyomorék, majd meg is ijednél, csak ugy, mint a minap a mészáros-inastól.

— Micsoda? Ki mondta?

— Én mondom, mert láttam. Most persze nagy vitéz vagy, mert öten vagytok itt nagy kamaszok egy kis fiu ellen; de mikor a mészáros-fiuval gorombáskodtál s az felgyürte az ingujját, hogy birokra keljen, akkor nagyon cserben hagyott a vitézséged.

— Csak nem fogok akármilyen közönséges ficzkóval birkózni. De majd megmutatom én még annak is...

— Jól van jól, azzal én nem törődöm, nem is akarok sokat vitatkozni és most csak még egyszer mondom, bocsássátok szabadon Gábort, amíg hármat olvasok, mert különben nagyon megkeserültek.

— Igazán? És ugyan miképen?

— Akképen, hogy mind a hányan vagytok, legalább is két heti bűjtöt és szobaáristomot kaptok.

— Ugy? Tehát árulkodni készülsz?

— Mondhatjátok a minék tetszik. Amig játék és tréfa, addig megjárja, de mikor valósággal veritek, kinozzátok a gyöngébbet, az már csuf dolog, annak nem szabad történni és ugy fogom megakadályozni vagy megbüntetni, ahogy tudom. Nem is beszélek többet. Egy, kettő...

Berti és társai zavartan néztek össze. Tudták, hogy Jenő nem tréfál és vele nem lehet kikötni. Kedvence volt az igazgatónak és minden tanárnak, mert nemcsak a legjobb tanuló volt az intézetben, hanem igazi nemes szívé, derék fiú, ki a maga nyomorék sorsát vidáman tűrte, a boldog pajtásokat nem irigyelte s mindig mindenkin segíteni igyekezett az ő élesebb eszével, gazdagabb ismereteivel. És ha egyszer valamit komolyan kimondott, azt meg is tartotta. Bertiék tehát nem lehettek kétségben, hogy most már nincs más választásuk, mint vagy engedelmeskedni Jenőnek, vagy készen lenni arra, hogy csakugyan kemény büntetést kapnak durvaságukért. A két heti bűjt és szobafogság semmikép sem volt inyökre s mielőtt Jenő kimondta volna, hogy »három!« Miklós hirtelen odaszólt Bertinek:

— Akár el is eresztheted... nem azért, mintha Jenőtől félnénk... de már ugy is eleget kapott... nem egyhamar fogja elfelejteni. Menjünk csónakázni.

Az öt nagy pajtás gyorsan odábbállt. Gábor nagy haraggal nézett utánok, de azután Jenőhöz fordult s megköszönte a segítséget.

— Szót sem érdemel, hiszen csak pusztá szóval ijesztettem el őket. No, nem nagy dolog az egész, te se vedd valami nagyon zokon a tréfájakat, ha kissé vastag volt is. Máskor pedig hallgass a jó tanácsra.

Ezzel Jenő elsántikált s Gábor is befelé indult. Sehogysem volt jó kedve, mert röstelte is, hogy megverték, de meg egy kicsit érezte is az ütést, csipést, tépázást. És egyszerre még eszébe is jutott valami, ami nagyon bosszantotta.

— Miklós azt mondta, hogy én inditványoztam az ajtó eltorlaszolását... igaz is... de hát ők honnan tudják? Valaki elárult... valami hitvány ficzko van ott köztünk... de ha megtudom, ki volt az árulkodó, megbánja!

Nem messze a háztól találkozott Győzővel s szó nélkül el akart mellette haladni, mert nem volt kedve se játékra, se beszédre. De Győző hozzája csatlakozott.

— Mi a bajod? kérdé. Nagyon savanyu képet vágsz.

— Neked sem volna sok kedved a nevetésre, ha az én helyemen volnál.

— Hát csakugyan történt valami bajod? Mindjárt gondoltam, talán bizony előfognak Bertiék és bántottak?

— Azt hamar kitaláltad. Persze, hogy előkaptak... no de az se baj... magam vagyok az oka, mért nem hallgattam Jenőre. De már az mindnyájunknak a dolga, hogy valami hitvány áruló ficzko van köztünk, aki a nagyoknak besugdossa, ki mit mond és mit csinál.

— Hogyan? Honnan gondolod ezt?

— Onnan, hogy Bertiék tudták, hogy

a torlaszesinálást én indítványoztam. Tehát valaki besugta nekik.

— Ez már csuf dolog! méltatlankodott Győző. És mit gondolsz, ki tehette?

— Gyanítani sem tudom. Kétségkívül valamelyik gyáva ficzkó, aki ilyen módon akarta megnyerni a nagyok kegyét, hogy őt ne bántsák.

TILTOTT GYÖNYÖR. (Lásd az 59. lapon.)

— Persze! Ez világos. És én emlékszem, hogy láttam Eleket, amint a ház mögött Miklóssal sugdosva járt... alighanem ő árulkodott.

— Elek? Az nem lehet... azt nem hihetem.

— Már pedig én láttam... de itt jön Pali, kérdezzük meg tőle, mit gondol.

Pali azt gondolta, hogy amit Győző mond, az nem lehetetlen. Többen is látták Eleket, amint Miklóssal együtt ment valahová.

— Ez már gyanus, nagyon gyanus; szólt Pali komolyan.

— Csakugyan azt hiszed, hogy Elek tette? kérdé Gábor szinte elszomorodva.

— Egészen határozottan nem mondom, mert nem tudom... de az bizonyos, hogy a dolog nagyon gyanus.

— De hát hogy hihessem el, mikor éppen Elek az, a kivel örök barátságot fogadtunk egymásnak.

— No persze, az már más... akkor te legjobban ismered, legjobban tudhatod, tett-e eddig valamikor effélét.

— Azt nem tudhatom, mert csak tegnap óta ismerem.

— Úgy! Az már más! szólt Pali nagyon elfintorítva az arcát. Tehát csak egynapos nagy barátság? Már így aztán persze más.

— Hát így csakugyan azt hiszed, hogy ő az áruló?

— Nem mondom éppen, hogy már bizonyos...

— De én azt mondom, hogy teljesen bizonyos, szólt Győző nagyon fontos képpel. Mondjuk el a többi társainknak, meglátjuk, hogy ítélnek ebben a dologban.

Elmondták s a fiuk ítélete hamar készen volt. Voltaképen nem is igen kellett azon gondolkozni; úgy találták, hogy Eleknek a büne tökéletesen be van bizonyítva.

— Hiszen emlékezhetek, szólt Vili, hogy mikor este ellenállásra készültünk,

mindjárt akkor szepegett és emlegette, hogy talán még rosszabb lesz a dolog.

— Ugy van, magam is hallottam, bizonyítá Győző nagyon sietve. Már akkor is félt, gyáva volt.

(Folytatása következik.)

A K I S K O F A.

(Képpel a czimlapon.)

MINDENNEK van oka-foka;
 Én vagyok ám a jó kofa.
 Gyümölcsöcskét árulgatok, —
 Tessék, kérem kisasszonyok.
 Két kis kosár friss cserezsnye,
 Semhogy rajtam kárba veszne:
 Adom inkább olcsó pénzen.
 Minden ember ide nézzen,
 — Tessék kérem, tessék kérem —
 Ugy-e, hogy csak jól megmérem.
 De lelkecském, téns kisasszony,
 — Igy is csak kevés a hasznom, —
 Hát mit gondol: tiz krajezárért,
 Hogy adnám ily potom árért!
 Amit ér, azt ne sajnálja
 'Sz úgyis teli a táskája.
 Hallom, hogy ma halat ettek:
 Igy hát pénzre szert tehettek.
 Mert pénznek jobb más alig kell,
 Mint a fényes szép halpikkely...
 Isten neki, no nem bánom,
 Od'adom hát száz krajezáron.
 Csak azért, mert kis testvérje
 Oly sovárgva néz feléje.
 De így is azt még kikötöm,
 Hogy szerdán vagy csütörtökön
 Uzsonnát adjon kisasszony
 S rá engem is meghívasson.
 Sőt még nekem ez sem elég:
 Ne csak éppen magam, de még
 A Kormost is már egyszerre
 Kell hogy velem invitálja...
 Nézze, ép' most kacsint erre
 S a meghívást ugyan várja.

JUSZUF KIVÁNSÁGA.

— Keleti mese. —

IRÉS Ispahan városában egy este elgondolkozva ült Juszuf ben Ibrahim, a gazdag kereskedő. Egészséges és gazdag ember volt, de mégis elégedetlen.

Most is éppen azon töprenkedett, mi minden volna még jó, ha volna. De hát nincs és nem lehet. Nagyot sóhajtott.

— Hja, már ez igen rosszul van a földön! Az embernek meg vannak a kívánságai, de nem teljesülnek.

— És ugyan mik volnának a te kívánságaid? kérde egy komoly hang.

Juszuf meglepetve pillantott fel s egy igen öreg, galambósz szakálu aggasztó pillantott meg.

— Üdvözöllek, tiszteletre méltó öreg, mondá Juszuf. Ki vagy és miért jövel ide hozzám?

— Nevem meg nem mondhatom, elég tudnod, hogy Allah küldöttje vagyok, ki az emberek kívánságait teljesítem.

— És teljesítenéd az én kívánságaimat is?

— Ha olyant kívánsz, mit jó embernek kívánni illik.

— Oh, rosszat bizonynyal nem kívánok.

— No's tehát szólj, mi a kívánságod?

— Azt nem tudom oly hamar eldönteni... Annyi a kívánni valóm, hogy ha mind elmondom, egy óráig sem érek a végére.

— Bölcs embernek csak egy a kívánsága. Én is csak egy kívánságot teljesítek. Mondd, mit kívánsz és teljesülni fog.

Juszuf mélyen elgondolkozott. Száz-félét gondolt és már-már kimondta ezt vagy azt, de mindig újra más jutott eszébe, ami talán fontosabb. Nem tudta elszánni magát.

— Kérlek, tiszteletreméltó öreg... légy egy kis türelemmel... nem könnyű elhatároznom, mit kívánjak.

— Annyi kívánságod van, hogy nem tudod, mit kívánj? Pedig csupán egy valami kellene még, hogy teljesen boldog légy.

— És mi az? kérde Juszuf mohón.

— Azt nem mondhatom meg. Kiki maga köteles megkeresni a maga boldogsága útját.

— És kívánhatok akármit?

— Akármit.

— Tehát azt kívánom, hogy... de nem... azaz... igen... azt az egyet kívánom, amire még szükségem van, hogy teljesen boldog legyek.

Az öreg elégedetten mosolygott.

— Mikor belekezdted, oktalanságot akartál mondani, de aztán bölcsen fejezted be. Térj nyugodtan pihenőre. Mire a kakas reggel kukorékol, kívánságod teljesítve lesz.

Az öreg eltűnt, Juszuf pedig lenyugdott. De aludni nem tudott, mert folyton azon törte a fejét, mi lesz az a nagyszerű dolog, ami őt teljesen boldoggá fogja tenni. Hiába törte a fejét, ki nem találhatta. Éjfél már jóval elmúlt, mikor lassanként végre álom kezdett a szemeire nehezéni. Ugy hitte, hogy édesen fog aludni; de ezt ugyan rosszul hitte. Mert alig hogy elszenderült, hirtelen olyasmire ébredt föl, amiről hamarjában alig tudta, hogy micsoda. Ilyesmit még soha sem

érezte. Ez a valami pedig nem volt egyéb, mint rettenetes fogfájás.

Egyre hevesebben gyötörte a szörnyű fogfájás. Kinjában ide-oda hánykódott az ágyon, hideg veríték lepte el az arcát s

érezte, miként dagad az arcza. Nem birt fekke maradni, azt hitte, hogy enyhülni fog a fájdalom, ha fel s alá jár. De csak még inkább növekedett a fájdalom s szegény Juszuf bizony nem gondolt most

...JÓL CZÉLOZZ! (Lásd az 58. lapon.)

semmiféle nagy kívánságokkal, csak azt kívánta volna, hogy a foga ne fájjon. De biz az csak fájt tovább, úgy hogy Juszuf már szinte belekábult s gondolkodni sem igen tudott. Egyszer valami zajt hallott a

szomszéd szobából, de nem törődött vele, csak jajgatott. Hol lefeküdt, hol ismét föl-kelt s azt hitte, meg se éri a reggelt.

De nagysokára, már jóformán hajnal felé, lassanként enyhült s végre meg

Nem birt
enyhülni
r. De csak
om s sze-
dolt most

is szünt fájdalma. Ekkor eszébe jutott, hogy valami zajt hallott a másik szobából. Benyitott oda. De ekkor ordított még csak igazán nagyot.

— Rablók, tolvajok! Elvitték mindenemet.

Ugy is volt. Rabló tört be a szobába s elvitte mindenestől a ládát, melyben Juszuf a pénzét, kincseit tartotta.

És éppen ekkor odakint nagyot kukorékolt a kakas. Juszufnak eszébe jutott a titokzatos öreg.

... HANYATT VÁGÓDOTT. (Lásd az 58. lapon.)

— No hiszen gyönyörűen teljesült a kívánságom! Nem Allah küldötte volt az, hanem a gonosz szellemé. Mivé lettem! Tegnap még egészséges és gazdag voltam, ma beteg és szegény vagyok! Oh, csak

még egyszer úgy lehetnék, amint voltam! Mire a kakas kukorékolt, boldogtalanná lettem.

— Tévedsz, szólalt meg ismét mellette az ősz alak. Betöltöttem kívánságo-

dött vele,
ismét föl-
rgelt.
mán haj-
végre meg

dat, most már megtaláltad azt, a mire még szükséged volt. Nézz ki az ablakon, ott fekszik a tolvaj, kire a nehéz láda, amint ki akart vele ugrani, ráesett és lábát törte; kincseid ott vannak. A betegséged elmúlt. Tehát egészséges és gazdag vagy, mint tegnap voltál, de tegnap még nem tudtad megbecsülni a jót, melylyel a gondviselés megáldott. Nem hiányzott egyebed, csak az, hogy érezd, tudjad, milyen boldog vagy. Most, hogy tapasztaltad, mi a fájdalom, mi a veszteség, meg fogod becsülni azt, amivel birsz és beéred vele. Egyéb pedig nem hiányzott a boldogsághoz.

Az öreg eltűnt s Juszuf elgondolkozva nézett utána. És e naptól fogva csakugyan boldog volt s hálásan mondott köszönetet a gondviselésnek, mely őt anyyi jóval áldotta meg.

AZ ELSŐ LÖVÉS.

Képekkel az 56. és 57. lapokon.

Sok mindenféle kívánsága lehetett volna Misinek, az erdőszélen lakó csósz fiának. Cseppet sem csodáltam volna, ha azt kívánja, hogy egy pár csizmája legyen. De biz' ő azt nem kívánta, igen vigan eljárógatott mezitláb. Valami jobb kalap is ráfért volna, de ő csöppet sem kívánczozott utána, inkább járt hajadon fővel. Az sem lett volna kárára, ha megismerkedik az ábéczével, mint más fiuk.

De Misike mindezek után nem kívánczozott. Neki csak egy kívánsága volt: hogy ő is kezébe kapja az apa puskáját és lőhessen vele nyulat, madarat, orszlánt, ha éppen az is akad. De míg csizmával, kalappal, ábéczével az apja néha-néha biztatta, hogy majd meglesz, csak sort kell várni, addig a puzkára semmi reményt sem nyujtott. Sőt veszedel-

mesen megfenyegette, ha csak közel is mert lépni hozzá.

Már ezzel Misike természetesen nagyon nem volt megelégedve, kivált mikor látta, hogy ami neki nem szabad, az másnak szabad. Az a más pedig Károly volt, a tisztartó fia, aki gyakran kísétált a szünidő alatt az erdőre, mezőre, kölcsön kérte a csósz puskáját és vadászgatott. Volt ügyes, jó vadászkutya is és Misike irigyen nézte, valahányszor Károly a vállára vette a puskát. De nemcsak nézte, hanem meg is mondta. És az az ármányos Károly hamar kitalálta, hányadán van a dolog. Egyszer aztán oda sugott:

— Tudod mit, Misi? Az apád nem engedi ugyan, de majd egyszer velem jössz, aztán odaadom neked a puskát, te is fogsz löni.

— No, ez már más. Ez a Károly urfi mégis derék fiu.

Mindjárt más nap ki is indultak együtt s nem tartott sokáig, már láttak a füben egy nyulacsskát.

— No Misi, ott a nyul, lödd le! szólt Károly. Itt a puska... így fogd ni... aztán erősen tartsd... jól célozz... így... most... löj! (Lásd a képet az 56. lapon)

A puska nagyot durrant, a kutya nagyot kaffantott, de még valami egyéb is történt. A nyulacsskának nem történt ugyan baja, mert az vigan futott odább, nem fordult fel a lövéstől; hanem valaki mégis felfordult, még pedig senki más, mint maga a vitéz lövő, Misike.

Amint elsütötte a puskát, abban a pillanatban hatalmas ütést érzett a vállán, nyakán, arcán. A gyöngé kézzel tartott puska ütötte meg Misikét oly erősen, hogy hanyatt vágódott tőle és nagyot ordított ijedtében. (Lásd a képet az 57. lapon.)

— Jaj jaj! a nyakam! Jaj a fogam!

— No, mi baj? kérdé az ármányos Károly. Ugy látszik, a puska erősebb mint te. No de sebj, mindjárt megtöltöm újra, aztán megint megpróbálok.

De Misikének nagyon elmúlt a kedve a puskától. Hiszen ha még egy olyan ütést kap, minden foga kiesik. Így is dagadt lesz az arca három napig. Föltápáskodott tehát és a képét tapogatva, mondá:

— Köszönöm, Károly urfi... már megpróbáltam... elég volt.

És ettől fogva nem kívánczozott többé a puska után.

TILTOTT GYÖNYÖR.

(Képpel az 53. lapon.)

OLYKOR hogy a méz is keserü öröm lesz
S borongó, bús bánat tapad az örömhöz
És, ki tilosban jár, sok annak a baja
S hogy szárazon is van tengeri-nyavalya: —
Gyöngyöm gyerekeim, egy kis történetkét
Arrul mondok im most ti nektek én ekkép:

Szanyina Misunak hívták a sihedert,
Ürmöt kinek a sors örömébe kevert.
Kedves kis tótocska volt az eszemadta,
Jól illett kezébe dikics meg a kapta.
Majsztere szerette, dicsérte, csudálta
S füle czimpáit csak nagynéha cibálta.

Csinjait, hibáit mesterné is türe,
Mert ügyes fiú volt: fúrge, mint az ürge.
Küldhette őt bátran boltba, patikába,
Hipp-hopp, ott az egyik s itt a másik lába!
De ki is járt böven kedvencz eledele:
Göldény, szuszoga s lekváros dereje.

De egyszer vesztére jó Misunk hogy jára!...
— Két füles kosarat kapott a karjára:
»Szaladj csak, egy-kettő, a piacra, hékám,
Végy meg olcsón mindent, de hamar itt légy ám,
Mert ha nyurga lábad sokáig ott ragad,
Úgy vigyázz, hogy hátul kötöm a sarkadat.«

Ez volt majszternétul a gyors parancsolat
S még ki se mondta már, mikor Misu szaladt.
Meg is vásárolt mindent: — tejet, tojást, tejfölt,
Húst, babot, alighogy pár minuta eltölt.
Aztán haza indult, vigan füttyörészve —
De egyszer csak, utczu, valamit vett észre.

»Szent Habakuk, nini, mi fisteleg itten?
Egy árva szivárvég... juhé, nem is hittem!
Még ig is: — most dobtu ott el az az úr, ni,
Ezír már nem kár lesz a feldre hájúlni.
Tyere csak kedveske, záranys szivarkám;
Mi hát a jó benned, most az egyszer hadd lám?«

De bezzeg megjárta az együgyü kába,
Mert a tüzes végít dugta a szájába;
Persze prüszkölt tőle úgy, mint egy viziló,
És ez még mind hagyjád, most jött még, ami jó.
Mert alig szippantott talán négyet-ötöt
S a kék karikákban alig gyönyörködött: —

Hát ime csak érzi: nehezül a feje,
Émelyeg a gyomra s forog a föld vele...
Többre nem emlékszik... Csak mikor felébredt,
Látta, a két kosár hogy végkép pocsek lett:
Tejföl, tojás — hússal összekeveredett...
»Hej, szegény Misucska, no most majd lesz neked!«

Hogy lette-e, és mi lett? azt nem mondom én meg.
Elég az hozzá, hogy majszter- s majszternének
Esküvel ígérte, hogy — bárki meglássa —
Ez volt az ő első s végső szivarzása,
S ezt a fogadását akkor is megtartja,
Ha majd fülére lesz pödörve a bajsza...

EGY POHÁR VIZ.

— Indiánus történetke. —

(Képpel a 61. lapon.)

ESSZE, az amerikai őserdők mélyé-
ben élt több telepítvényes csa-
lád, szorgalmasan mivelve a föl-
det. Keményen kellett dolgozniok, hogy
a kietlen vadonban úgy a hogy megélhes-
senek; de erre el voltak szánva és nem is
panaszkodtak sorsukra. De már az nagy
baj volt, hogy nehéz munkájok gyümöl-
csének nem örvendhetek nyugodtan. Mert
mindig készen kellett lenniök arra, hogy
egy-egy kóbor vörösbőrü indiánus csapat
megtámadja és fölperzseli tanyájukat.

De ezt persze nem engedték egykönnyen. Résen álltak, a szomszédok híven értesítették egymást minden gyanus jelről, mikor pedig szükség volt rá, bátor elszántsággal segítették egymást. A ravasz vörösbőrűeknek hiába fájt a foguk a szép lovakra s a házakban levő értékes holmira, ahhoz ugyan hozzá nem fértek. Ha valamely tanyát megtámadtak, mindjárt ott termettek a szomszédok és a csata rendszeren a vörösbőrűek vereségével végződött.

— Szép, szép, mondá egyszer egyik gazda a szomszédjának. De a vége mégis csak baj lehetne, ha egyszer ezek a vörös ördögök nagyobb sereggel jönének. Szerencse, hogy itt a mi tájékunkon nincsenek sokan.

— No, egy-két tuczattal pedig megbirkózunk. Most is jó lesz résen lennünk, mert azt mondja a fiam, hogy reggel itt látott két vörösbőrűt ólalkodni az erdőben, ezek meg is támadták, ő pedig viszszalótt és úgy látta, hogy az egyiket meg is sebesítette. Hanem persze roppant szívósak ezek a vad ficzkók, még sebesülten is elmenekülnek.

— Jó lesz figyelmeztetni a szomszédokat, hogy vigyázzanak. Asszony és gyerekek pedig ne járjon messzire a háztól.

Éppen e napon délután, midőn a két gazda így tanakodott, a kis Betti jó messzire elsétált az erdőbe, nem igen hallgatva a mamára, aki már fáradt volt és nem akart tovább menni.

— Oh, kedves mama, nem tévedek én el, ismerem már jól az erdőt itt körül. Aztán még nem is vagyunk nagyon messze a háztól.

— Jól van no, csak aztán erre felé jőjj vissza is, én itt maradok az árnyas fák alatt.

A kis Betti tovább sétált, pillangót kergetve, virágot szedve s hozzá vígan dalolva. Egyszerre azonban, amint egy domb lejtőjén szaladt lefelé, hirtelen elakadt a nótája, kiejtette kezéből a virágot s megállt, hamarjában nem tudva, kiáltson-e, fusson-e? Mert alig két-három lépésnyire tőle egy hatalmas termetű vörösbőrű indiánus feküdt a fűben s Bettyke láttára fölemelte a fejét, merőn nézve a közeledőre.

Bettike nem volt már olyan kicsike, hogy ne tudta volna, ki az, aki ott fekszik a fűben. Éppen az ebédnél beszélt az apa, hogy ismét itt ólalkodnak a vörösbőrűek, ezek a veszedelmes ellenségek. Hát ez is olyan. Most talán mindjárt fölugrik s vagy leszurja, vagy elrabolja, elviszi magával messze a legsűrűbb rengetegbe. És ha próbál is menekülni, — az a hatalmas vadember egy-két ugrással utóléri.

Mindez egy pillanat alatt átvillant a kis leány agyán, mialatt rémületében szinte mozdulni sem tudott; nem csekély meglepetésére egészen más valami történt, mint amit várt. Az indiánus nem ugrott fel, nem is üvöltött feléje fenyegetően, hanem lassan megmozdulva, láthatólag kinosan, nagy erőfeszítéssel könyökölt félkezére s bágyadt, hörgő hangon mondá:

— Vízet... fehér leányka... jó leányka... vízet... oh... vagy megölni... vízet, vagy megölni!

Ebből Bettike hamar megtudta, hogy ettől a hatalmas vadembertől nincs mit félni. Ez maga kér segítséget, ennek

án erre felé
az árnyas
t, pillangót
ozzá vigan
amint egy
hirtelen el-
l a virágot
dva, kiált-
három lé-
netü vörös-
s Bettyke
rón nézve

an kicsike,
ott fekszik
élt az apa,
rösbőrűek,
Hát ez is
fölugrik s
lviszi ma-
tegebe. És
hatalmas
éri.

átvillant a
ben szinte
ly megle-
tént, mint
grott fel,
n, hanem
g kinosan,
lkezére s

ka... jó
gy meg-

da, hogy
incs mit
t, ennek

valami nagy baja van. A vörösbőrű indiánus nagy kinokat elbir panasz nélkül szenvedni és legtöbbször inkább meghal, hogysen fehér embertől segítséget kérjen. Ez hát nagyon szenvedhet, hogy ilyen panaszosan szól. A kis leány nem is gon-

dolt többé egyébbre, csak arra, hogy ez a szegény ember szenved. Közelebb lépett hozzá és látta, hogy a melle véres. Tehát meg van sebesítve.

— Oh, hiszen meg van löve! mondá részvétellel.

LETÉRDÉLT A VAD EMBER MELLÉ... (Lásd a 62. lapon.)

— Meg... de rosszul... nem ölt meg... oh,... jöjjön valaki... fehér ember... öljön meg...

— Dehogy ölnek meg! szólt Bettyke. Az gonosz tett volna, ha szenvedőt bán-tanának. Te pedig szenvedsz...

— Nem... csak egy csöpp viz...

— Megyek mindjárt... ne félj, tüs-tént itt leszek ismét.

Elfutott hazafelé, árkon-bokron keresztül a legegyszerűbb uton. Itt közel nem volt sehol viz, tehát a házból kellett

hozni. A teli pohárral már lassabban kellett menni, nehogy kiloccsantsa a vizet. De mégis sietett, amennyire csak tudott. Kevés idő múlva ismét ott volt a sebesült-nél, ki a nagy láztól égő szemeivel, hörögve feküdt régi helyén.

— Itt a víz, igyál! szolt Betti.

Letérdelt a vadember mellé (Lásd a képet a 61. lapon.) és figyelmes gyöngédséggel megittatta. Éppen ekkor jelent meg az erdőszélén az anyja, aki már nem győzte várni, hogy Bettike visszatérjen.

— Mi az? Mit csinálsz, Betti? kérde messziről.

— Oh, kedves mama, egy szegény beteg van itt... annak hoztam egy pohár vizet... olyan rosszul van szegény!

Anyja odaért s felkiáltott:

— Ez bizonyosan az, akit a szomszéd gazda fia ma reggel meglőtt, de aki akkor még el tudott futni. Ezek itt jártak leskelődni, hogyan támadjanak meg minket.

A vörösbőrű indiánus intett a fejével, hogy úgy van. Aztán nagy erőlködéssel ismét felkönyökölt és halkán mondá:

— Igen... sziúk jönnek a fehérek ellen... sokan jönnek... nagyon sokan... de a fehér leányka jó leányka... utolsó italt adott ellenségnek... ne legyen a fehéreknek baja... két nap és két éjjel múlva jön ezer sziú, fehérek meneküljenek innen... fehér jó kis leánynak ne legyen baja.

Ezzel a vörösbőrű vitéz feje lehangyatlott. Nem is mozdult többet, nem is szolt, — meghalt.

Bettike tétovázva állt ott, várva, hogy a vadember mit szól még; de anyja kézen fogta.

— Siessünk haza. Ez a szegény ember már befejezte életét... majd eltemetjük; de sürgősen értesitenünk kell az egész szomszédságot a veszedelemről, melyről ez a háladatos haldokló értesített. Az a pohár víz, melyet neki adtál, mindnyájunk életét és vagyonát mentette meg. Még talán ideje, hogy a legközelebbi városból katonákat hívjunk.

Ugy is lett. Egy ifju rögtön lóra pattant és hirt vitt a városba, honnan erős lovas csapat indult ki. Még idején érkezett, hogy a közeledő ellenséget megtámadja és csufosan szétverje. Azóta nem is mert többé vörösbőrű csapat erre a tájra jönni s ma is emlegetik, hogy Bettike egy pohár vízzel megmentette a vidéket.

A LEGVIGABB ÓRA.

— Kicsi beszélyke. —

AJTA magyar! Ne hagyj magad!
Üsd, vágd, nem apád! Ne engedj
jűk Budavárát!

Büszkén lengett is a zászló fönt Budavára bástyáján, ámbátor, az igazat megvallva, az a bástya nagyon hasonlított egy nagy hordóhoz és az öreg kertész éppen akkor zsémbelt és zsörtölődött jó messzire a kertben:

— No már ez csodálatos... már a vitzartó hordó is eltűnt... fogadni mernék, hogy ezt is az ifjurak hengerítették el... ha ez sokáig így tart, maholnap elhordják a házat a fejem fölül...

Az már bizonyos, hogy mióta Kálmán és Béla otthon voltak és látogatóba oda érkezett hozzájuk Feri és Andor,

azóta nem sok békesség és nyugalom volt a ház táján. Még bent a házban csak meg lehetett maradni, mert ott szűk volt a világ, de meg ott volt az apa is, aki szerette ugyan, ha a fiuk vigan töltötték el a szünidőt, de így szólt:

— Csak mértékkel, fiuk! A vigságban se feledkezzetek meg az okosságról.

Ezt a bölcs tanácsot ott a ház közelében követni is kellett, de már messze kint a mezőn vagy a nagy kert tulsó végén nem kellett attól tartaniok, hogy valaki unalmas bölcs tanácssal rontja meg a kedvöket. Ott építették föl Budavárát s elhatározták, hogy a sok vig órát a legvigabbal fogják ma befejezni. Mert délben megjött Feri és Andor atyja, hogy haza vigye őket. Tehát ma kell megvívni a döntő csatát, miután eddig már annyi jeles vitézi harczot vívtak. A falubeli gyerekek közül toborzottak sereget s az egyiknek Kálmán és Feri, a másikkal Andor és Béla voltak a vezérei.

Keményen folyt a csata és a harcz hevében néha bizony akkorát püffentettek egymásra, hogy ugyancsak megéreztek. De oda se néztek neki, csak annál nagyobb kaczagtak, utóljára pedig ember ember ellen birkózott és a vár védői hősiesszántsággal vetették magukat az ostromlókra. A nagy viadalban elrepedt ennek is, annak is a kabátja, de hát csata nincs kár nélkül. Az ostromlók utóljára is futásnak eredtek.

— Utánok! kiáltá Feri vezér, ki már elvesztette a kalapját, lyukat is kapott a nadrágja térde körül, de még mindig nem tágitott, hanem biztatta seregét, hogy tökéletes diadalt kell kivívni s addig nem

szabad nyugodni, míg ki nem verik az ellenséget az országból, már tudniillik a kertből.

Ez sikerült is és a mennyire benne voltak a harczy játékban, még talán a faluból is kiüzték volna a megvert sereget. De a kert-ajtónál, éppen amint nagy riadallal kirohantak, szemben jöttek az öregek s Feri és Andor atyja így szólt:

— Fiuk, már elég volt a játékból. Félóra mulva indulunk, tehát készülődjete.

Igy állván a dolog, az ellenséges hadak természetesen hamar megkötötték a békét és elbucsuztak. Félig busan bucsuztak, félig még mindig kaczagva, mert hát olyan jól sikerült a tervök és az utolsó órájok volt csakugyan a legvigabb óra.

Feri és Andor félóra mulva már kocsin ültek és utban voltak hazafelé. Eleinte még a kocsiban is csak arról beszéltek, milyen vigan teltek a napjaik; csak mikor már esteledett és falujokhoz közeltek, akkor gondoltak már inkább az otthonra.

— Ahá, már itt vagyunk a nagy vadkörtefánál, félóra alatt otthon vagyunk; szólt Andor. Még be sem fog egészen sötétedni, mert még nincs nyolcz óra. Nézd meg csak, Feri, hány az óra?

Feri a mellénye zsebéhez nyult, de ugyanakkor ijedten kiáltott fel;

— Az órám! Hol az órám?!

— Remélem, a zsebedben van, szólt apja.

De biz az lehetett akárhol, a Feri zsebében azonban nem volt. Ijendezve, hol elvörösödve, hol elsápadva kapkodott valamennyi zsebébe; de mind hiába, az óra nem volt sehol.

— Elvesztetted! szólt apja szigoruan. No's, mondhatom, volt rá okod, hogy olyan nagyon jó kedved legyen. Én pedig ugyan sajnálhatom, hogy teljesíttem kérésedet. De ha így tudsz vigyázni az értékes holmidra, te lásd a hasznát.

Persze hogy nagyon vége lett a Feri jókedvének, sőt bizony kevésbe mult, hogy sirva nem fakadt. De hát hol veszthette el azt a szép ezüst-órát? Reggel még megvolt... még délben is... csak délután veszthette el, mikor a nagy csatát vívták. Már ez így aztán kissé drága győzelem volt, mert a győzelem csak játék, de az elveszett óra, az komoly valóság.

— Talán még megkerül, biztatta Andor a testvérét. Irunk Kálmánéknak, hogy keressék azon a tájon, ahol játszottunk, okvetlenül ott kell lennie.

Ez a reménység kissé megnyugtatta Ferit. Mihelyt hazaértek, rögtön meg is irta a levelet, aztán türelmetlenül várta a feleletet. Hátha a póstás mindjárt az órával toppan be?

De nem toppant be. Harmadnapra megjött a Kálmán levele, hogy keresték váltig azt a szép órát, felkutatták az egész kertet, de sehol semmi nyoma. Valtatták a falubeli gyerekeket, akik mint katonák játszottak velök, de egyik sem akart semmit sem tudni az óráról.

— Vége! sóhajtá Feri. Hogy nevetnek majd rajtam a fiuk, ha visszatérünk az iskolába!

Mert az iskolai év végén kapta a szép ezüst-órát és lánczot, jutalmul szorgalmaért. El is dicsekedett vele minden pajtásának. Most aztán mit mondjon nekik? Azt fogják hinni, hogy valami go-

nosz csiny miatt büntetésül visszavette az apja... vagy hát megmondja-e, hogy ügyetlenül elvesztette éppen akkor, mikor a legvigabban volt s ez az emléke maradt abból, amiről azt hitte, hogy az volt a legvigabb óra? No, akkor fognak csak igazán nevetni rajta!

Egészen meg volt rontva a vakációja és így persze az Andoré is.

— Bár csak hallgattunk volna a bácsira! sóhajtá hol az egyik, hol a másik. Mindig mondogatta, hogy a nagy vigságban is járjunk eszünkön. Egy kis vigyázattal akkor játékközben is észre lehetett volna venni, hol és mikor esett ki az óra.

Ez azonban mind késő bánat és okoskodás volt. A szünidő vége felé járt s Feri és Andor egészen leszoktak a mértéktelen pajkos játékról. S nem tudom, ennek jutalma lett-e? de egy napon, mikor senki sem várta, csomag érkezett, benne az óra, s a bácsinak egy levele, mely elmondta, hogy az öreg kertész találta meg az órát a hordóban, mikor ezt a maga helyére visszahengerítette. Ott addig nem kereste senki.

Feri majdnem sirt örömeiben, úgy hogy Andor szinte nevetett rajta.

— Ne bánd, mondá Feri. Azért mégis ez a legvigabb órám s hasznom lesz belőle mindenkorra.

KÉP REJTVÉNY.

